

Arne Trondrud
3630 Rødberg

Kongsberg tingrett
Postboks 454
3604 Kongsberg

Rødberg 19. januar 2010

**STEVNING
TIL
KONGSBERG TINGRETT**

Saksnummer : F2009-093317 Nore og Uvdal forliksråd

Saksøker : Arne Trondrud
3630 Rødberg

Prosessfullmektig : Egen

Saksøkt : Advokatfirmaet Haavind Vislie AS
Postboks 359 Sentrum
0101 Oslo

Prosessfullmektig : Leif Rustgaard
3630 Rødberg

Saken gjelder : Pengekrav

* * *

15. desember 2009 avsa Nore og Uvdal forliksråd fraværdom med slik slutning:

Arne Trondrud dømmes til innen 2 – to – uker fra dommens forkynning å betale til Advokatfirmaet Haavind AS kr 66.215,35

- med tillegg av avtalt rente av hovedkrav til betaling skjer
- med tillegg av forsinkelsesrente etter forsinkelsesrenteloven § 3 første ledd av utenrettslige inndrivingskostnader til betaling skjer.

Klagemotparten dømmes til å betale klager innen 14 dager iflg. Klagen.

Innkalling til rettsmøte er ikke signert

Et dokument som ikke er signert kan ikke forkynnes, jf dl §160, første ledd. En forkynnelse av et ikke-signert dokument gir ingen rettskraftsvirkning, og er ugyldig. "Innkalling til rettsmøte" av 10. november 2009 er ikke signert, og oppfyller derved ikke kravene i dl §160, første ledd. Innkallingen er således ugyldig.

Feil ved dommen

Selv om lovens ordning nå er slik at det ikke er mulig å anke en *dom* i forliksrådet, understreker jeg at forliksrådets avgjørelse lider av selvmotsigelser, tvetydigheter og feil som hindrer en prøvelse av en anke/overprøving.

Av dokumentasjonen som foreligger for forliksrådet, går det ikke frem noe sted hvor mye jeg har betalt i advokathonorarer, hva det komplette oppdraget har kostet eller hva mine forskudd har gått til dekning for, følgelig har det ikke vært prøvet for forliksrådet hvorvidt jeg står i gjeld til Advokatfirmaet Haavind eller ikke.

Forliksrådet har gjennom sin avgjørelse forsøkt å skjule det faktum at det ikke finnes verken oppdragskontrakt/-bekreftelse eller timelister for oppdraget, hvilket gjør det absolutt umulig å få vurdert hvorvidt det er betalt fullt ut for oppdraget, eller ikke. Ser vi hen til det arbeidet Advokatfirmaet Haavind har utført, sett i lys av motpartens arbeid og honorarer, samt Haavinds uvilje til å fremlegge timelister, er det ikke usannsynlig at deler av mitt forskudd kan ha blitt underslått.

Det er uavhengig av dette ikke mulig å få vurdert hvorvidt forliksrådets uteblivelsesdom er korrekt eller ikke, og jeg har dermed – av Nore og Uvdal forliksråd – blitt fratatt min rett til en rettfærdig behandling, jf EMK art. 6.

Jeg legger til her – som jeg gjorde i mitt prosesskrift til forliksrådet av 9. desember 2009 – at som medlem av advokatforeningen er advokatfirmaet Haavind forpliktet til å gi sine klienter skriftlig bekreftelse på oppdraget. Oppdragsbekreftelsen skal, i følge advokatforeningen, gis samtidig med oppstart av oppdraget eller snarest mulig deretter. I oppdragsbekreftelsen skal det bl.a. fremgå hvordan salæret skal beregnes, timepris, osv.

Advokatfirmaet Haavind har ikke oversendt en slik oppdragsbekreftelse, ei heller har jeg blitt opplyst om timepris eller hvordan salæret ellers er blitt beregnet. Det skal også legges til at Haavind har nektet å oversende oppstillinger over hvordan mine innbetalinger har blitt fordelt, dette til tross for mine begjæringer både til Haavind så vel som til Lindorff.

I følge advokatforskriftens kapittel 12, pkt. 3.3.1 har klienten krav på å få opplyst hvordan advokaten har beregnet sitt salær. Det vil bl.a. si at advokaten har en plikt til å vise frem timelisten for oppdraget samt andre oppstillinger som viser hvor pengene har tatt veien.

Jeg har betalt inn over 100.000 til advokatfirmaet Haavind – hvorav kr 90.000,- ble innbetalt like før hovedforhandlingen – og jeg vet den dag i dag ikke hva dette beløpet er benyttet til. Hovedsaken var i realiteten lite komplisert. Hovedforhandlingen gikk over to dager hvor motparten hadde gjort brorparten av forberedelsene til saken. At jeg, i dette bildet, i tillegg skulle få en regning på omkring kr. 55.000,-, et halvt år etter at Haavinds engasjement var avsluttet, var en stor overraskelse.

Som nevnt har jeg ved flere anledninger (brev av 24. juni, 24. august og 21. september 2009) oppfordret både advokatfirmaet så vel som Lindorff til å oversende en presis redegjørelse samt å dokumentere kravet, hvilket i et slikt tilfelle naturlig nok innbefatter timelister. Så vel Haavind som Lindorff har avvist/ignorert mine forespørsler. I stedet har Lindorff fortsatt innkrevningen som om intet har skjedd, til tross for mine legitime innsigelser. Jeg viser her til det som er sagt i mine brev til Kredittilsynet av 14. og 28. oktober 2009 inklusive vedlegg, vedlagt her som **bilag nr. 1 og 2**.

27. oktober 2009 fikk jeg tilgang til ny informasjon i saken, hvor det viser seg at legdommerne i Borgarting lagmannsrett kan ha oppført feilaktige utgifter (utgifter jeg nå urettmessig og uhjemlet har blitt dømt til å utrede), og hvor en av dommerne av alle ting har konferert med sorenskriver Stein Husby (som av Borgarting lagmannsrett er dømt inhabil to ganger i denne saken (29. mars 2007 og 24. juni 2009)) *i forkant av lagmannsrettens dom*. Enn verre er det at denne dommeren har fakturert lagmannsretten (i realiteten; meg) for sitt to timer lange møte med Husby, se Svein Jonassens faktura av 15. september 2008 vedlagt her som **bilag nr. 3**. Dette er et grovt overtramp, og viser igjen hvilken innflytelse sorenskriver Stein Husby har i miljøet generelt, og i saker hvor jeg er part, spesielt. Utgifter av en slik art skal jeg selvsagt ikke betale for, like fullt er jeg nå blitt dømt – uten noen som helst form for hjemmel – til å utrede disse kostnadene i herværende sak.

Jeg legger her til at møtet mellom Husby og dommeren vil medføre at dommen (sak 08-013414SKJ-BORG/03) som jeg nå blir krevd omkostningene for, er ugyldig idet retten ikke var lovlig sammensatt, følgelig er også omkostningskravet ugyldig.

Som følge av stor usikkerhet omkring hva mine utbetalinger har gått til, samt usikkerhet omkring faktureringer til/fra lagmannsretten, er det klart at denne saken ikke kan avgjøres før disse forhold – samt det som for øvrig er nevnt i dette skrift, herunder habilitetsspørsmålene – er brakt på det rene. Denne lovbestemte rett til å legge frem og deretter få vurdert og avgjort sakens faktiske sider, har Nore og Uvdal forliksråd fratatt meg.

Tilbakeholdelse av prosesskrift

Det fremgår av dokumentlisten i saken at et udatert prosesskrift fra klager bevisst ble holdt tilbake av forliksrådet slik at jeg ikke ble gjort kjent med dette skriftet før *etter* at dom var blitt avsagt. Forliksrådets handling er i strid med EMK art. 6, se *Walston v Norway* (37372/97 05.06.2003). Prosesskriftet synes mottatt av forliksrådet 10. desember 2009, og ble som nevnt bevisst underslått av forliksrådets formann, Aasen.

I det udaterte prosesskriftet, som forliksrådets formann har lagt til grunn i sin avgjørelse, fremgår det at kravet gjelder: "...ubetalte fakturakrav for juridiske tjenester." I bevisgrunnlaget fremgår det derimot at kravet gjelder *rettsgebyr/behandlingsgebyr/utgifter til skjønnsmenn*, jf faktura utstedt av domstoladministrasjonen 28. oktober 2009 som senere ble trukket, hvor ny faktura ble utstedt 20. november 2009, som senere ble trukket, hvor ny faktura ble utstedt igjen samme dag. Ingen av disse fakturaene (som for øvrig er mer forvirrende enn avklarende), vedlagt her som **bilag nr. 4**, beskriver juridiske tjenester utført av advokatfirmaet Haavind. Tvert imot beskrives fakturaene som *rettsgebyr/behandlingsgebyr/utgifter til skjønnsmenn*. Så langt jeg kan se det er disse utgifter, samt Haavinds advokathonorarer, gjort opp med mine forskudd på over kr 100.000. Spørsmålet – hvorvidt advokatfirmaet Haavind har fått full betaling, eller for mye betalt – er naturligvis ikke vurdert av forliksrådet.

I det ovennevnte udaterte prosesskriftet hevder Lindorff (som de har gjort i alle tidligere skriv) uriktig at jeg ikke har kommet med innsigelser og at det for Lindorff derfor har vært vanskelig å si hva jeg skulle være uenig i. Med dette pådrar Haavind/Lindorff seg straffansvar ved at de i et dokument ment for en domstol fremlegger usannheter, jf strl §166.

Når jeg i brev til advokatfirmaet Haavind AS av 24. juni 2009 ba om en presis redegjørelse, samt dokumentasjon for kravet, og i brev til Lindorff av 24. august 2009 ba om at dokumentasjonen (grunnlaget) for kravet skulle bli oversendt, så ligger det åpenbart i dette at det skal fremlegges dokumentasjon for forskuddsinnbetalinger, samt timelister og andre opplysninger som kan dokumentere lovlig fakturering (dvs uttak fra klientkonto og hva mine forskudd har gått til dekning for). Først når det foreligger en slik oppstilling kan jeg foreta en vurdering om hvorvidt advokatfirmaets pengekrav er rettmessig eller ikke. I stedet har Lindorff og Haavind konsekvent nektet å utlevere dokumentasjonen som måtte ligge til grunn hovedkravet.

Endelig rettfærdiggjør Lindorff/Haavind sin unnlattelse av å sende dette udaterte prosesskriftet til meg med at dette ikke er nødvendig idet det ikke fremkommer noe nytt. For det første er det ikke opp til Lindorff/Haavind å vurdere hvorvidt det de måtte komme med er nytt for meg eller ikke. Dernest har det overhodet ingen betydning *hva* et prosesskrift inneholder. Om det så inneholder et blankt ark så skal det uansett oversendes motparten, jf Walston v Norway nevnt ovenfor. Forliksrådets unnlattelse av å oversende prosesskriftet er klart i strid med EMK art. 6. Lindorffs forståelse av lov og rett gir klare signaler om at inkassobevillingen skulle ha vært trukket tilbake. Mine brev til Kredittilsynet nevnt ovenfor, støtter opp om en slik reaksjon.

Dommen mangler begrunnelse

Forliksrådets dom mangler begrunnelse, jf tvl §6-12, tredje ledd.

Hva saken gjelder

Det fremgår ikke av forliksrådets dom at saken gjelder uenighet om pengekrav etter endt oppdrag. I stedet har forliksrådet beskrevet kravet på en mest mulig vag og ubestemmelig måte idet det legges til grunn at saken gjelder ”fakturakrav / juridiske tjenester”.

I Haavinds/Lindorffs forliksklage fremstilles kravet som ”*fakturakrav ubetalt krav juridiske tjenester*”. Verken i forliksklagen eller i forliksrådets dom fremgår det noen dokumentasjon for at kravet gjelder juridiske tjenester.

Gjengivelse av partenes påstander

I mitt prosesskrift av 9. desember 2009 går det klart nok frem at jeg mener at jeg har betalt for mye samt at advokatfirmaet Haavind ikke har kunnet dokumentere hva mine forskudd på over kr 100.000,- har gått til og at de følgelig ikke har kunnet dokumentere at jeg skylder advokatfirmaet penger.

Disse anførsler har i forliksrådets dom blitt redusert til: ”Klagemotparten har i tilsvaret anført at han/hun ikke godtar klagerens påstand.” Igjen fremstår det som åpenbart at forliksrådet har underslått mitt prosesskrift av 9. desember 2009, dette idet forliksrådets formann har benyttet seg av en standard frase og ikke engang har sjekket hvorvidt innklagede er han eller hun.

Redegjørelse for de momenter forlikrådet har lagt avgjørende vekt på ved avgjørelsen
Sett i lys av mitt prosesskrift av 9. desember 2009, er det åpenbart at forlikrådet ikke kunne ha kommet til et slikt resultat med mindre det forelå en solid og ikke minst holdbar redegjørelse og argumentasjon for resultatet. En slik redegjørelse foreligger ikke.

Habilitetsinnsigelse

Det går klart frem av mitt prosesskrift til forlikrådet av 9. desember 2009 at jeg har reist habilitetsinnsigelse mot forlikrådets formann, Ole Erik Aasen. Til tross for denne klare habilitetsinnsigelsen, slår forlikrådets formann fast at:

”Det fremkom ingen innvendinger mot forlikrådets habilitet.”

Det er følgelig uomtvistelig at forlikrådets formann, Ole Erik Aasen, løy da han la dette til grunn. Handlingen er straffbar, jf strl §110, og har fått til følge at jeg urettmessig er blitt dømt av en inhabil domstol til å betale et beløp ingen – med basis i fraværdommen – kan vurdere hvorvidt er rettmessig eller ikke.

I brev av 1. desember 2009 fra Fylkesmannen i Buskerud ble jeg gjort kjent med at rettens formann, Ole Erik Aasen, har signert sin dommerforsikring, jf dl §60, 8. februar 2008. Dommerforsikringen er vedlagt her som **Bilag nr. 5**.

Aasen har så langt jeg kjenner til fungert som forlikrådsdommer/formann siden omkring 2000. I og med at Aasen har signert sin dommerforsikring først i 2008 mens det samtidig er et faktum at han uten gyldig forsikring har fungert og dømt som forlikrådsmedlem/-formann fra omkring 2000 frem til 8. februar 2008, har Aasen utøvet domstolshandlinger uten å ha mandat/kompetanse til å utøve slike handlinger. Alle dommere er kjent med at en slik forsikring skal signeres før man iverksetter utøvelse av domstolshandlinger. Handlingene er derved en kontinuerlig overtredelse av bl.a. strl §120 og §129.

Konsekvensen av at domstolshandlinger er utøvet av en person som ikke har signert sin forsikring, er at handlingen (eksempelvis en avgjørelse) skal anses som en nullitet, og derved ikke har rettskraftvirkning.

Verken jeg eller allmennheten kan ha tillit til en person som har utøvet dommerhandlinger i omkring 8 år vel vitende at han ikke har hatt kompetanse til det. Nore og Uvdal forlikråd var således inhabil til å handle i saken, noe de ble gjort kjent med i mitt prosesskrift av 9. desember 2009.

Visse omstendigheter omkring sak **F2006-066716** for Nore og Uvdal forlikråd peker i retning av ytterligere habilitetsproblemer. Også i den saken opptrådte Aasen som administrator, hvor han tillot tidligere lensmann Leif Rustgaard å opptre som prosessfullmektig for Lindorff, som i sin tur opptrådte som prosessfullmektig for advokatfirmaet Schjødt. Det fantes ingen prosessfullmakt fra Schjødt til Lindorff, og om nå en slik fullmakt har eksistert, så har den ikke hjemlet en overdragelse av fullmakt til Rustgaard, og om det nå eksisterte en slik fullmakt – hvilket er høyst usannsynlig – så ble den aldri forelagt Nore og Uvdal forlikråd (ikke ble den avkrevd heller). Rustgaard opptrådte dermed uten fullmakt i ovennevnte sak mot meg, med aksept fra Aasen. Sak F2006-066716 er således en nullitet og skal oppheves. Saken skal deretter avvises fra retten idet saksøker ikke har møtt. Uavhengig av sakens endelikt peker dette faktum i retning av at Aasen ikke bryr seg om loven, samt at han synes å være mer tilbøyelig til å akseptere urett fra Lindorff enn å beskytte

mine lovbestemte rettigheter. Sistnevnte kommer igjen klart frem i og med at Aasen også i herværende sak har akseptert Rustgaards "representasjon" uten å ha avkrevd han en lovlig prosessfullmakt den 15. desember 2009.

Habilitetsspørsmålene skal avklares og avgjøres før saken kan fortsette. Dette var Aasen kjent med, like fullt valgte han å bryte loven ved at han underslo mitt prosesskrift av 9. desember 2009 hvor han derved kunne slå fast at det ikke forelå innsigelser mot forliksrådets habilitet.

Jeg viser for øvrig til samme prosesskrift hvor det også er reist habilitetsinnsigelse mot forliksrådets sekretariat; nemlig politiet. Også denne habilitetsinnsigelsen er underslått av Aasen. Underslag av dokumenter i forbindelse med utøvelse av dommergjerning er en straffbar handling, jf strl §110.

Utredning av omkostninger Tvl §20-12

Jeg krever at staten utreder de kostnadene jeg har hatt med saken som følge av alvorlige feil ved behandlingen i forliksrådet, jf Tvl §20-12.

Påstand

Som følge av en lite gjennomtenkt ordning (i den nye tvisteloven) mht rettsmidler over forliksrådets avgjørelser, legges det ned følgende påstand:

1. Forliksrådets behandling er i strid med EMK art. 6
2. Forliksrådets dom av 15. desember 2009 oppheves.
3. Arne Trondrud tilkjennes sakens omkostninger

Subsidiært

1. Forliksrådets behandling er i strid med EMK art. 6
2. Advokatfirmaet Haavind Vislie AS' krav avvises
3. Arne Trondrud tilkjennes sakens omkostninger

* * *

Denne stevning er utstedt i tre eksemplarer. Dersom tingretten ikke aksepterer stevningen ber jeg om at dette blir meddelt meg umiddelbart og senest samme dag som tingretten mottar stevningen.

Jeg minner for øvrig om at tingretten er inhabil til å behandle saken, jf Borgarting lagmannsretts kjennelser mot Stein Husby av 29. mars 2007 og 24. juni 2009, og ber om at spørsmålet om habilitet blir overlatt lagmannsretten, jf dl §117.

Arne Trondrud

Kopi: Borgarting lagmannsrett